

SEMĂNĂTORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3—Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

Suflete necăjite

Bugetul Statului nu putea face față cheltuelilor și-a impus la sacrificii toată funcționăria din România, afară de magistrați și ofițeri. Cei dela municipii cu 10 la sută, iar cei dela sate și orașe cu 12.50 la sută.

Când putea să se facă cu totul altfel în chestia reducerii, începând cu reducerea subsecretarilor de Stat, cu posturi și cheltueli inutile și cu reducerea diurnelor și tantiemelor acelor dela regiile autonome, unde ziarele arătau că încasau sume colosale de sute de mii și milioane, a isbit în cei mici luându-le și din pâinea dela gura copiilor.

De această nedreptate e supărată funcționăria și vrea ca sacrificiul să fie făcut de toată lumea și după venitul fiecăruia.

Vorba lui roată: „Dumnia-Voastră numai ne-ați poruncit să aducem bolovanul; dar n'ați pus umărul împreună cu noi la adus, cum ne spuneți odinioară că de acum toți au să iee parte la sarcini dela Vladică până la opincă. Bine ar fi, dacă ar fi așa, cucoane, căci la război înapoi și la pomană năvală, par'că nu vine la socoteală“. Și așa este, căci îndemnul e ca toată lumea să facă sacrificiu, dar greul îl duc cei mici.

Mai zilele trecute, o doamnă conducătoare de grădina de copii, voind să se intereseze mai de aproape de modul cum trăesc elevii, mai ales că foarte mulți dintre ei erau cu fețele galbene și anemiați, și întrebând ce-au mâncat, unul mic i-a răspuns: „Noi mai întodeuna mâncăm pâine. Odată mămica a spus că n'ale pâine și să așteptăm până vine taticu. Când a venit taticu, a cumpălat făină de malai și am făcut mămligă și am mâncat-o cu ciapă, fiindcă n'aveam cu altceva.“ (Aceasta era fiul unui funcționar cu 2500 lei pe lună și cu cinci copii). În județ un învățător cu o vechime de peste 20 ani în învățământ, ne mai putând face față nevoilor fiindcă avea copii la școală și-i i-a retras ținându-i pe lângă casă. Câtă durere pentru acest tată, care din cauza micșorării salariului nu poate da cultura copiilor.

În luna Februarie, s'a sinucis învățătorul Cristea, dela Cuiungiuc-Caliacra, fiindcă cheltuisese cu boala soției și-a copilului tot ce avea și ne mai având unde să se mai împro-

mute și cine să-i mai dea ajutor, a vrut să-și vândă și revolverul și negăsind cumpărător s'a împușcat să scape de toate. La moarte, soția sa n'avea bani nici pentru o lumânare.

Ziarul „Universul“ ne relatează despre un învățător eminent din județul Ialomița, care din cauză că nu avea cu ce să se caute de boală și nefiind ajutat de nimeni, s'a împușcat ca să scape de chinuri și mizerii. Statisticile sanitare arată că învățătoria română în majoritatea ei moare de tuberculoză. Desigur, stând în săli de clasă mici, cu fum, cu praf și diferite mirosuri și pe deasupra hrană neîndestulătoare, contribuie foarte mult la această boală.

Reînsănătoșirea morală a societății de azi, nu se poate face decât prin școală și biserică... Slujitorilor lor, mai mult ca oricând, trebuie a li se dea importanța cuvenită în Stat; și nu numai la nevoie să se apeleze la ei încântându-i cu vorbe măgulitoare.

D-l prof. Botez în senatul român, a spus că Englezii cu 120.000 de funcționari, pot stăpâni o populație ca a Indiei de 320.000.000. Și cui se datorește acest lucru? Statului fiindcă știe cum să și-i formeze având grijă de ei, ca să rămână adevărați misionari în slujba lor.

Câtă diferență între ei și noi! La noi când suntem în epoca de consolidare a Statului român, se calcă în picioare legea armonizării față de corpul didactic de toate gradele, se nemulțumește funcționăria prin reducerea de salarii și înființarea cadrului disponibil, iar parlamentul român prin votarea reducerii salariilor, crează două categorii: favoriți și năpăstuiți.

Noi, cu sufletele necăjite din cauza nedreptăților ce se fac sub ochii noștri, îndurăm totul cu o îndăjire de necrezut și buhăiți de boli microbiene în timpul și din cauza serviciului, goi și flămânzi, stăm la postul nostru făcându-ne datoria așa cum putem.

Regenerarea morală trebuie începută de sus, dela acei cari au conducerea, și trebuie izbiji întâi titanozaurii bugetului și atunci, după ce se va face aceasta, mica funcționărie va face ca văduva din Biblie, făcând sacrificiu din tot sufletul ei; nu așa cum s'a hotărât acum..

I. N.

Decepția... s'a frânt

de Eug. Răducu

La sfârșitul luptelor aprige găsești oricând victoria sau înfrângerea.

În vâltoarea lor ne poartă elanul; numai către înfrângere te clatină decepția.

Lupta corpului didactic, de a nu i se reduce salariul pe cele trei luni, a fost zadarnică?

Ea se prelungeste, ca măcar la făurirea bugetului, în Aprilie, să fim integrați în tratamentul legal.

Până acum, președintele învățătorilor din toată țara, D I D. V. Ţoni, a înregistrat în lupta angajată, „o decepție“, pe care ne-a comunicat-o în pagina săptămânală a ziarului „Curentul“.

Făcuse legământ cu 33 colegi, deputați guvernamentali, ca loialtă să susțină în parlament, păstrarea intactă a salariilor noastre.

A dus lupta cu 7, ca la urmă, când a rămas înfrânt—el și noi—să nu mai vadă în jurul drepturilor noastre, decât trei colegi!

Desnădăjduit, d-l Ţoni ne-a transmis un articol cu „decepția sa“!

Am alăturat „decepția“ sa la mizeria noastră; am huldut și-am

plâns!

De-atunci așteptăm mereu.

Au curs moșuni din toate congresele județene, ținute de învățători, cu hotărâri răspicate:

1. Intrarea în legalitate, cu drepturile corpului didactic.
2. Să nu se mai lovească școala neamului.

Ca un ecou, al frământărilor acestora, s'a hotărât ținerea congresului extraordinar al federației corpului didactic, la București, în ziua de 19 Martie a. c., cu reprezentanți împuterniciți de corp, pe fiecare județ.

Decepția lui Ţoni s'a frânt.

La București, lângă conducători țării, reprezentanții intelectualității neamului românesc, cu puteri depline, vor lumina și hotări:

1. Ori suflete de sclavi, ori cetățeni virtuoși!
2. Țara-i a tuturor; dreptatea pentru toți!

Acolo, se va alunga decepția, sau ne-om îngropa de tot. Conducătorii să ia seama!

Vae victis!

Despre noua reformă a învățământului primar

de Al. C. Aldea

„Semănătorul“ nostru n'a relatat încă strădania d-lui ministru al Instrucțiunii Publice, D. Gusti, să dea învățământului primar aspecte noi, în cadrul specificului național, deaceia, în rândurile de mai jos, însemnez câteva considerente, care să fie reporterice și în acelaș timp calitative.

* * *

Reforma nouă va face să se aplice obligatoriu învățământul regionalist și localist, ceiace înseamnă îndrumarea tineretului în viața practică, în însăși mediul în care viețuește, urmărindu-se o cât mai repede și eficace adaptare la cerințele luptei pentru existență. Teoria nu e regională. Ea ne vine din țările de apus, mai ales de peste Oceanul Atlantic, unde concepțiile educative pragmatice sunt „en vogue“ de cel puțin o sută de ani. Pătrunderea lor în meleagurile dincoace de

Carpați s'a făcut lent, încă dela începutul școlii românești, însă firea neolatină pedeoparte, nepregătirea noastră pe de alta, i-au pus zăgaze, mai mult sau mai puțin durabile, căci nu putem susține că am avut întotdeauna învățământul exclusiv intelectual. Însăși programa actuală recomandă învățământului să țină seamă de înfățișările locului unde și îndeplinește misiunea. Ideea e destul de binevenită și ne exprimăm dorința s'o vedem cât mai fericit realizată, însă o întâmpinăm cu constatarea că, mijloacele actuale, puse la îndemna școlii primare, sunt insuficiente și tocmai aci stă buba zdrobitoare... Căci, să se pretindă azi nenorocitului învățător a fi un gospodar simplu (fiindcă în asta se rezumă miezul reformei), atât la casa lui, cât și la școală, e—dacă nu complectamente iluzoriu—cel

puțin o greșeală. Când numai grija stomacului propriu îl pune zilnic în cea mai detestabilă încurcătură, încât deseori întrezărește ca singur mijloc de scăpare un glonte de revolver sau un crâmpei de frânghie, cum credeți, domnule ministru al Instrucțiunii, că-i va fi posibil să realizeze prevederile legii noi? Toți veniți cu teorii „reformatoare“, dar nici unul nu simțiți, cum ar trebui, fiorii chiorăitului de mațe, care ne chină de luni de zile; și nimeni nu înțelege că ne doborâm, pe zi ce trece mai mult, căci n'avem o sută de lei disponibili, să ne abonăm la cea mai umilă revistă!... Abia prinsesem a răsufla puțin, după sufocarea guvernării iorghiste și spectrul sărăciei nimicitoare ne reapăru, azvârlit în față-ne de onorabilul domn Madgearu. E poate extraordinar de plictisitoare aceiași vâlcăreală, care se găsește în toate perioadele dăscălești, dar are o mare cauză: e sinceră și în folosul nu numai al nostru, ci și al țării, căci, aflându-ne în condițiuni generatoare de independență materială, putem să ne dedicăm bine-lui public toate resursele noastre sufletești. Rotița cea mai importantă din mecanismul învățământului e învățătorul și dacă i se neglijează acestuia sursele de existență, zadarnice sunt cele mai perfecte reforme ale programelor!... Cine va insufla viața școlilor superioare țărănești, a cărei înfăptuire o urmărește d-l ministru Gusti? Ca să-l pui pe dascăl să vorbească despre cinste, trebuie mai întâi să stărpești cauzele care-l fac necinstiț, ca să-l obligi să propăvăduiască despre muncă asiduă, trebuie în primul rând să-i dai posibilități ca să nu mai părăsească sala de clasă, alergând după ocupații în afară de cariera lui. Numai făcându-l pe el un personaj absolut independent de orice încurcătură materială, se garantează reușita reformei noi din inv. primar. Iată ce se impune să aibă în vedere savantul sociolog D. Gusti și să nu uite la 1 Aprilie, când va fi să fixeze onorariul destinat a ne prelunge zilele! Să asculte și umilele noastre păreri, căci noi suntem chemați să-i îndeplinim concepțiile educative și tot noi dorim școlii românești cel mai mare succes posibil!

În țările cu trecut idiologic se procedează întotdeauna așa cum găsim și noi bine: orice reformă pornește din discuții susținute de cât mai mulți. D-l ministru al Instrucțiunii românești s'a lăudat că va fi un apusean și dascălii așteaptă...

1 Martie 1933
Ionușcilar-Caliacra

După declarațiile d-lui Petre Andrei, subsecretar de stat, până în prezent sunt fără posturi 5300 de învățători. Cu absolvenții școlii normale din anul aceasta va depăși numărul, 6000.

Noțiunea educației

de V. Gr. Borgovan

Omul constă din trup și din suflet, el e o ființă psiho-fizică. Dânsul se dezvoltă dela sine și trupește și fizicește, îmboldit de dispozițiile sale interioare și influențat de mediul înconjurător (natura, societate și împrejurările vieții).

Însă o asemenea dezvoltare naturală liberă ar fi în defavorul și a individului și al societății omenesti. Copilul părăsit de ajutorul altui om adult și lăsat în mâna soartei îndată după naștere, s'ar prăpădi în scurtă vreme. Dar, chiar presupunând că ar îndura toate primejdiile, copilul părăsit ar trăi viață de animal; dezvoltarea lui fizică ar diforma chipul lui măreț; în loc de om luminat și bun s'ar face o ființă ignorantă, și răutăcioasă—Homo homini lupus!—Însă omul este o ființă socială menită să trăiască în societatea semenilor săi. Din acest motiv, din vechimea îndepărtată, adulții au ajutat și îndrumat dezvoltarea copiilor...

Singur omul se educă; animalul se dresază; planta se cultivă.

Ajutorul dat trupului omenesc spre a crește se numește dezvoltare, iar îndrumarea dată dezvoltării sufletului se numește educație, ce cuprinde gândul conștient: a deprinde pe copil la purtarea de grija de sine însuși.

Vorba educație derivă dela vorbele latinești educere, educare, care înseamnă: a scoate trupul din neputință la putere și sufletul din ignoranță la cunoștință, din răutate la bunătate și din nelucrare la activitate bine chibzuită.

Educațiunea se înfăptuește prin nenumărate lucrări.

Suma lucrărilor continue precugetate și bine chibzuite din partea educătorului pentru elev spre a-l îndruma și a-i îndruma dezvoltarea firească până la cel mai înalt grad de perfecțiune pasibilă în ve-

derea binelui său și al societății omenesti se numește educațiune.

Speciile educației. Mama face o baie copilului ca să-i țină curat trupul și prin aceasta să se desvolte mai bine. Îmbăierea e o lucrare ce înaintează educația fizică. Dar mama îi spune că apă e curată, limpede căldică și că-i va face bine. Această lămurire e un fel de educație intelectuală. În fine, mama îi mai spune că prin baie nu numai că va crește mai bine, dar că el se va face mai frumuseț, mai drăguț mamei și tuturor oamenilor, că la un copil murdar nimeni nu se uită cu drag. Această povăț e un fel de educație morală. Astfel îmbăierea e un act de educație fizică, intelectuală și morală.

Intrucât îmbăierea influențează și favorizează direct creșterea elevului, e un act de educație directă; întrucât mama își învață copilul că prin apa curată și căldică se va simți mai bine, face educație indirectă.

Școlari, se joacă în recreație în curte sub supravegherea învățătorului. Nicu cel zburdalnic aleargă în ruptul capului prin curte. Învățătorul îi zice: „Nicule, nu alerga așa nebunește, ai să cazi“, iată un act de educație negativă.—„Micule să te astâmperi!“—Și băiatul ascultă, iată, un act de educație pozitivă. Lucrurile ce înlătură răul de la elev constituiesc educația lui negativă, cele care-i adaugă bună starea educația pozitivă.

Educația e fizică, morală și intelectuală. *)

Fiecare din aceste ramuri de educație poate fi înfăptuită direct sau indirect și în mod pozitiv sau negativ.

D. V. Făcăianu

*) Este și o educație profesională, una cetățenească și una socială.

LUCRUL MANUAL CA FACTOR EDUCATIV

Încă din anul 1898, marele și iubitorul părinte al școlii românești Spiru Haret, a acordat o deosebită atențiune lucrului manual în școala primară.

Dar se naște o întrebare: dacă lucrul manual trebuie privit ca obiect aparte s'au ca obiect auxiliar în facerea educației? Părerile se împart după curentele pedagogice.

a) Concepția materialistă consideră lucrul manual ca obiect aparte și confundă activitatea musculară cu *munca*.

Pune activitatea musculară mai presus de viața sufletească. Fapta materială mai presus de idee, realitatea practică mai presus de realitatea psihică. . . .A-cordă lucrului manual un loc aparte.

b) Concepția intelectual materialistă dă aceiași întâietate lucrului manual. Dar totuși își dă seama de influența binefăcătoare ce exercită ideile asupra activității

musculare.

Pune mare preț pe legătura ce există între idee și faptă, dintre lumea externă și cea internă. Aceștia ca ideile, principiile să fie înfăptuite în viața practică.

c) Școala activă integrală, introduce în sfera acțiunii activitate, pe lângă actul material și activitatea sufletească, chiar dacă aceasta nu provoacă schimbări în lumea externă.

Este activ și cel ce nu produce schimbări în lumea externă dacă muncește. Este activ și matematicianul când rezolvă o problemă și poetul când concepe o poezie.

Deci lucrul manual nu trebuie privit ca obiect aparte, ci trebuie considerat ca un prețios auxiliar în educație.

Dacă l-am considera și privi ca obiect aparte, ar trebui ca elevii ce trec prin școala primară să iasă meseriași pe deplin for-

mați; iar învățătorii să fie și măestrii.

În primul ciclu al învățământului primar, lucrul manual trebuie privit numai ca factor educativ; iar în al doilea ciclu, curs complementar, ca factor educativ și ca început de dare a primelor cunoștințe profesionale la elevii ce au înclinație către meserii, și care urmează să și completeze cunoștințele la școlile speciale. Iată câteva cuvinte din instrucțiunile date la lucrul manual:

„Lucrul manual trebuie folosit ca mijloc pentru dezvoltarea vieții, sufletești. El trebuie să țintească, nu pentru a scoate meseriași din elevi, ci oameni deplini, scop educativ, nu utilitar“.

Lucrul manual ne ajută și la cunoașterea individualității a elevilor. Și cât de mare folos este și pentru îns și pentru societate, când la locuri potrivite sunt oameni potriviți. Încă din primele clase se cunosc cei ce au înclinație către activitatea practică. Apoi tot lucrul manual ne ajută a obișnui pe elevi cu activitatea și cu perserverența în muncă.

Eu am fost ținut de către elevii din clasa IV a, după orele programului, pentru a-și termina o lucrare începută în traforaaj, pentru a le da explicațiile necesare.

Tot lucrul manual dezvoltă și gustul frumosului; deci obișnuiește pe elevi cu munca ordonată și cu acuratețea. Dezvoltă emulația cu sine însăși. Cel ce a făcut o lucrare frumoasă se străduiește să facă alta și mai frumoasă. Pentru cursul complementar și chiar și pentru clasa IV-a pe lângă cele prevăzute în programa analitică, din 1925, este de preferat traforaajul, pe care am început a-l aplica în școala ce conduc cu destulă reușită. Lucrul manual dezvoltă atenția și răbdarea în lucrările mai migăloase. Prin lucrările ce fac se dezvoltă și solidaritatea, destul de necesară în societatea. Elevii se obișnuiesc să respecte pe meseriași, nu să-i trateze ca oameni de jos. Dezvoltă noțiunea de proprietate și respectul de avutul public. Deci lucrul manual ajută foarte mult în educație la formarea omului ca om.

El trebuie privit ca scop educativ.

Lucrul manual trebuie luat ca ajutor la dezvoltarea tuturor funcțiilor sufletești și fizice ale omului.

C. C. Sinula

Știri

Se aduce la cunoștința tuturor colegilor, cari trimit articole la ziar, că trebuiesc scrise numai pe o pagină, și să nu treacă mai mult de două pagini.

Examenul de înaintare la gradul II, care trebuia să se țină la 20 Martie a. c., s'a amânat

Luni, 13 Martie a. c., s'a încasat sporul de 50%, pe lunile Mai, Iunie, Iulie, și August 1932.

ARBORII

de I. SIMIONESCU
Prof. Universitar

Belșugul pământului nostru ne-a scăpat din multe cumpene, crizele de altă dată; în unele privinți însă ne-a și stricat.

A tocit în noi simțul prevederii. Dacă avem cu ce scăpa din iarnă, ajunge. S'a coborât în noi însă și valoarea omenescului. Viața o restrângem numai la ziua de azi. Nu ne gândim că ar putea cuprinde și ceva din veșnicie.

Progresul țării, întărirea neamului presupune tocmai aceasta: participarea fiecăruia prin durata surtă a vieții sale la întărirea vieții de lungă durată a totului.

Asemenea acțiuni din păcate nu prea intră în preocupările noastre. Le admirăm însă când le întâlnim la alții.

Aceasta se vede și din comportarea noastră cu arborii.

Nu-i iubim, nici săteanul, măcar că e frate cu codrul, nici omul cult. Cel dintâi rupe fără nici un pic de milă, puetul svelt de pe marginea drumului, ca să-și facă gănj sau măcar o nuelușă.

Acum, primăvara, taie sălcile sau salcâmi pentru crengi cu orice toporiștă tocită. Schilodește bieții arbori îi lasă numai răni, carc se umflă și dau acele mazănaie, cioturile fantastice, semnele schilodirii.

Nici cultura nu înțește dragostea de arbori sau măcar îngrijirea lor. Arborii din orașe, chiar din capitală, ne dau dovadă. Imităm alte lumi plantând bulevarde. Bieții arbori însă stau peste vară cu pământul ca cremenea la rădăciună; nimeni nu se gândește să-i descătușeze din strânsura ucigătoare. Rezultatul? Leapădă frunzele înainte de vreme. Ajung ca niște cercetori schilodiți, înșirați în calea trecătorului.

Nu e vorba numai de iubirea arborilor ca făpturi ce impun, prin sănătatea vieții lor. Ar fi să se ceară poate prea mult, deși țărânu își începe mai toate poeziile, legate de vre-un elan sufletesc, cu frunza verde. Înțelegerea arborului ca ființă, presupune o pregătire mai intensă culturală.

Îngrijirea arborelui se impune însă din punct de vedere practic, utilitar. Fără arbori, viața omului nu se poate concepe, ori care ar fi gradul de civilizație și emancipare a lui de natură. Arborele este o necesitate pentru viața omenirii, chiar dacă lemnul ar fi înlocuit la încălzit, prin gaz ori electricitate, nu poate fi înlocuit în atâtea alte întreprinderi.

Este absolut necesar, mai ales indirect; legătura ce există între cer, arbore și pământ, omul nu o poate slăbi. Prin frunze, arborele este transformatorul forței solare în forță vitală, dar și ventilatorul care mereu curăță atmosfera de otrava adunată din respirație ori putrezire. Prin trupul lui, arborele dă pământului sterp puțința de a fi semănat. Prin scutul frunzarului, împiedică șuvoaiele de a transforma locurile în răni vii, ce reprezintă dezolarea. Cine a călătorit prin Vrancea, poate să-și dea sea-

ma de urmările despăduririi.

A ajuns un petec din Sahara vârît în taina munților.

Din păcate, noi ne-am bătut joc de codri întinși adinioară până în preajma Bucureștilor. Nu e vorba de clacă spusă că o țară moare, când codrii ei pier.

Din România pier codrii. Pier la munte de rămâne stânca goală; pier la dealuri de fac loc puhoaielor, ce spală și macină pământul de arătură. Pustiul încenușat se întinde cât vezi cu ochii, privind de pe dealul de lângă Basarabasca, în sudul Basarabiei. Dimpotrivă, natura surâde și te face să surâzi pășind prin podoba arborilor din Torontal.

Omul doboară, pustiește, sub îndemnul lăcomiei vremelnice. Omul crează, împlinește natura, o împodobește, atunci când acțiunea și gândul trec dincolo de ziua de mâine, la viața țării din care face parte.

Oricine poate sădi un arbore; oriunde l-ar sădi îndeplinește o faptă bună. Își veșnicește existența.

La noi începe din păcate să se simtă nevoia sădirii pomilor, căci devastarea pădurilor a atins limita care poate însemna dezastrul. Cultul arborilor ar trebui deci să intre în programa de viață a tineretului, chiar dacă n'ar fi să le deștepte dragostea, ci măcar îndemnul la cruțarea și îngrijirea lor, ca a unor prieteni care pot veni în ajutor la nevoie.

Mugurii prind a se umfla, iar mlădițele de salcie a se îmbujora căci vântul și cerul vestesc pornirea primăverii către meleagurile noastre. Azi o zi pierdută e mult.

Un an pierdut e și mai mult; în toate. În sădirea pomilor întărirea înseamnă apropierea dezastrului. Să-l prevenim.

Sădirea pomilor să nu pară o corvadă. Poate fi înălțată ca prilej pentru sărbătorirea primăverii, a muncii și mai ales a vieții veșnice.

Nu suntem oare capabili de o efortare câteva zile de entuziasm, în vederea unei fapte bune pentru obștie și viitor? Să fim oare sorociți să vibrăm de emoțiune numai la faptele altora?

Veșnic să avem rol de a aplauda pe alții?

Să luăm din vreme măsurile necesare pentru-ca în ziua hotărâtă, apropiată, a sădirii arborilor, să nu rămâie copil de școală care să nu fi pus un arbore, indiferent unde: lângă casa sa lipsită de umbră, în cimitirul eroilor unde cresc scafeți; în râpele din dosul satului de-l amenință într'una cu devastarea puhoaielor sau măcar de o parte și alta a drumului ce duce la biserică și școală.

Trămbițarea entuziasmului din vreme trebuie să vie de undeva. Să nu se aștepte numai decât îndemnul oficial.

Prea adesea e tardiv și de formă. Trămbițarea aș aștepta-o de la cercetași, dacă cercetașia în a-

(continuare pe pag. 4-a)

Un glas de-apostol

*In urma voastră ați tras o dâră de lumină
Prin voi s'au îndlțat cei ce-au uitat de voi,
Iar azi persecutați, scâlțați în tină,
Azi, triși eroi, vă zbateți în nevoi*

*Făclii aprinse-ați luminat feeric
La orbi voi ați știut să dați lumină
Cărarea neledă le-ați arătat,
Iar astăzi...orbul vindecat v'aruncă'n tină.*

*Călcând pe-acelaș drum ce-a mers Isus
Călăuziți de-acelaș gând treceți—
Cu mintea limpede cu fruntea sus
Si'n peptu'vă durerea ascundeți.*

*Ce nume sfânt purtat-ați voi odată!..
Dar azi împovărați de gânduri mute,
Nedreptățiți și umiliți strigați,
Dar nimeni nu-i, durerea să v'asculte.*

*Azi, stând plecați pe literele moarte
Nădăduind în clipe mai senine,
Simțiți c'n van se risipesc azi toate
Și așteptați din zi în zi mai bine.*

*Un glas de-apostol din vremuri depărtate,
Pătrunde'n suflet și ne'ndeamnă iar:*

—„Voi suferiți, dar mergeți mai departe,
—„Căci munca voastră nu va fi 'n zadar”.

G. M. Osiceanu
Nastradin—Căliacra

TABLOU

*Mare,
în suflet cu-amarul
mizeriei sale,
pornește pescarul
spre apele tale
pe-o strimță cărare.*

*De tine își simte
viața legată
și gândurile-i strimte
pe tine te arată
ca unica mamă
ce poate să-i dea
când altul nu-i ia
dorința în seamă.*

*Și astăzi, din nou,
de foame cuprins,
cu brațul întins,
spre-azurul tău sfânt,
pornește cu'un cânt
ce pare mai mult
(când stau să-l ascult)*

o groaznică jale:

*„Spre tine mă'ndrept
„unică Stăpână
„cu plasa în mână,
„cu frica în piept,
„să-ți cer îndurarea
„din apele'tinse
„că-odraslele mele,
„de foame cuprinse,
„cerură mâncare...!!*

*Și-ostează pescarul
pe strâmta cărare ...*

*Mare,
în suflet cu-amarul
mizeriei sale,
sosește pescarul
spre apele tale
pe-o strimță cărare.*

Dumitru L. Florea
Căliacra

Arborii

(continuare din pag. 3-a)

devăr a prins rădăcini sănătoase în inima copiilor.

Ar fi prilejul cel mai plăcut, de a pune în practică, nu numai de a declama, una din legile cercetășiei.

Glasul lor ar naște ecou în alte suflete de copil.

Entuziasmul ar părea firesc, iar râvna de a folosi, molipsitoare. Astfel, cercetășia ar muta Jamborea din poiana fermecată în câmpul larg al țării întregi. Jamborea ar însemna manevra, exercițiul. Lupta reală ar începe de-o dată prin sădirea pomilor.

Se zice, dacă n'ar fi numai pe hârtie, că sunt vre-o câteva zeci de mii de cercetăși. S'au înființat cohorte și la sate. Acțiunea lor deci s'ar simți.

Ar plânge și părinți de emoțiune, când cercetăși ar pași, ducând pe umeri sapă ori hârlețul în locul bățului lung, în marș volus către pământul unde s'ar întemeia pădurea, păduricea lor.

S'ar dovedi astfel că în adevăr putem aștepta dela cercetășie o schimbare sănătoasă a sufletului copiilor, îndreptați către cunoașterea rănilor noastre și leuirea lor. Biruința cercetășului nu s'ar restrânge la defilarea țanțoasă din zilele de paradă. Ar înscrie începutul unei acțiuni reale, căreia nu se poate să nu i se asocieze și tovarășii școlari, care n'au depus încă jurământ.

Prin cercetăși s'ar chema însă la muncă plăcută și entuziasm folositor nu numai tinerimea școlărească toată, dar prin ei și părinții blazați și istoviți.

Cercetășia, tinerețea, primăvara, formează elementele entuziasmului. E nevoie dar de un pic de voință, pentru a-l organiza. Se va arăta ea oare de undeva?

(Universul)

ELEMENTE CREȘTINE în filosofia morală contemporană

Conferința d-lui profesor universitar Șerban Ionescu

Vineri seara a fost la fundația Carol în ciclul „Asociației pentru cultura estetică și morală” conferința d-lui profesor universitar Șerban Ionescu despre: *Elemente creștine în filosofia morală contemporană*.

Conferențiarul afirmă, că filosofia în înalțimile ei olimpice, pe care le-a atins dealungul vremii, a fost influențată și facilitată în această ascensiune și de valorile filosofice ale creștinismului.

Istorici gândirii umane săvârșesc o nedreptate față de această contribuție pozitivă a filosofiei creștine, când așează începutul cugetării critice în epoca modernă cu filosoful Descartes † 1650, pe câtă vreme de fapt, ea ar trebui să recunoască în filosoful creștin: Aurelius Augustinus † 430, pe adevăratul precursor al acestei epoci, care înainte aceluși „cogito” cartesian a afirmat pe al său: „co-

gitare” de o nuanță critică mult mai profundă decât a celui dintâiu.

De asemeni și în domeniul moral, conferențiarul fixează câteva puncte de reper în gândirea filosofică, care au fost stăpânite de valorile morale ale creștinismului. D-sa evidențiază în special filosofia rațiunii practice a lui Emmanuel Kant, arătând apropierea dintre kantianism și creștinism. În analiză, pe care o face „imperativului categoric”, d-sa constată existența imperativului evanghelic creștin la baza acestuia, ceea ce confirmă și de către filosofia critică.

Trece mai departe la fundamentul moralei lui Schopenhauer, unde „mila” sau „compasiunea” pe care el clădește morala sa, nu este decât redarea sentimentului milei creștine din parabola samarineanului milostiv.

Venind la filosofia actuală, conferențiarul găsește în filosofia bergsoniană o nouă sursă de alimentare a concepției filosofice în prezent prin filosofia creștină.

D-sa pune în lumină aspectul sub care Bergson vede în filosofia creștină, o morală a sufletului deschis, o morală umanitară, o morală a elanului vital, care îmbină în sine cele mai înalte valori sufletești.

Amintește deasemeni și pe marii pedagogi ai timpului, pe un: Comenius, Pestalozzi, Herbert, Forster, etc. care și-au clădit sistemul lor pedagogic pe principii absolute creștine, trăsând o mare ascensiune pentru problema educației.

„Universul”

Suferințele școlii din cauza politicii

Primim, cu rugămintea de a publica: următoarea interesantă scrisoare:

Stimate Domnule Socor,

In numele părinților elevilor școlii primare din comuna noastră Nucet. din jud. Dâmbovița, viu la dvs. cu plângerea de mai jos, cu respectuasă rugămintă ca ea să vadă lumina tiparului în „Dimineața” căci numai presa ne-a mai rămas ca să ne strigăm durerile și să obținem dreptate.

Directorul școlii este liberal (Duo); primarul este (se înțelege) guvernamental; școala (comitetul școlar) are a primi de la primărie, peste 10.000 lei;—directorul (care-i și președintele com. școlar) cere insistent banii aceștia, dar primarul refuză categoric. motivând în particular că directorul e „șobolan”. Directorul reclamă prefectului, care dă ordin de satisfacere, or din legal și drept; dar primarul îl strigă directorului: „prefectul dă ordin, dar eu fac ce știu” și persistă în refuz (vezi adresa No. 15 | 933 a com. școlar către pretura plășei.

Din lipsă de combustibil gripa bântue printre elevi, iar alaltăieri, școala a fost închisă pe timp neliniat, din lipsă totală de fonduri

Conferințele comisiunii de normalizare

D-l Ing. Agripa Popescu, vorbind în continuare în ciclul de conferințe asupra normalizării, organizat de Comisiunea Râmânească de Normalizare, a tratat problema: *Administrația și Normalizarea*.

Comparând administrația cu o mașină complicată arată nevoia de a se evita pierderile produse prin mersul în gol și prin risipa energiei utile.

Această se poate face prin normalizare. Pe lângă organismele care se ocupă cu unificarea legilor din punct de vedere constituțional ar trebui create organe speciale care să le cerceteze din punctul de vedere al raționalizării și al mobilizării.

Iar aplicarea legilor să se facă nu numai în formă ci în spiritul lor.

Orice administrație publică, având menirea să servească publicul, prin urmare funcționarul este la dispoziția publicului nu vice versa. Înainte de toate trebuie normalizată mentalitatea funcționarilor publici, infiltrând în conștiința lor convingerea că ei sunt angajați și plătiți exclusiv numai pentru a servi publicul.

Lipsa de norme și de directive în servicii face ca toată lumea să fie obligată pentru cel mai mic lucru să meargă la șeful instituției, care în loc să-și îndeplinească rolul de conducător își pierde timpul cu acela de informator.

Trebuie apoi insuflat respectul de timpul publicului.

„Viltorul”

Informațiuni

În luna aceasta se vor ține două cercuri culturale regionale; unul în ziua de 19 Martie crt., la școala primară No. 1 din Balcic, la care vor participa învățătorii dela următoarele școli: Balcic, Ceatalar, Ciucurova, Iastâclar, Alacișe, Hamzalar, Cuiuchioi, Ceairlăghiol, Vulturești, Veischioi, Teche, Gheiciler, Vânători, Ecrene, Mumcil, Idris-Cuius, Rasovicieni, Malcoci, Caraiaplar, Carlăbeichioi, și Târnovca. Altul în ziua de 26 Martie crt., la școala primară din comuna Șabla, la care vor participa învățătorii dela școlile: Pădureni, Sarămeșe, Calăcichioi, Stânca, Gh. Suitciuc, Iazagilar, Hagi-Dumitru, Cavarne, Iuzgubenlic, Gargalâc, Chioiuluc, Etibeii, Selimcuius, Duranlar, Ghi-

orman, Caralar, Satâmăș, Bilo,

Calăgidere, Chiramet, Carapcea, Caramanlă, Sarămusă, Ismail, Simionova, Bejenari, Ghiore I și Ghiore II.

* * *

După toate comunicările ziarelor din capitală, se zice că până la 1 Aprilie a. c., urmează să se achite neaparat salariul pe luna Martie. Această avându-se în vedere că la 1 Aprilie se va face închiderea exercițiului financiar.

* * *

În ultimul timp ziarele scriu, că se vor face transferări în luna Iulie și confirmarea numirilor: cu titlul provizoriu se vor face tot atunci.

* * *

La 19 Martie s'a anunțat ținerea Congresului general extraordinar, la București.

* * *

Societatea Culturală - Sportivă „Avântul” din Bazargic, aduce pe această cale viile sale mulțumiri, următoarelor persoane, care au binevoit să doneze cărți pentru bibliotecă:

Dumitru Facăianu	. 10 vol.
Const. Zinca	. 10 "
P. Sălceanu	. 20 "
M. Câmpianu	. 20 "

Deasemeni mulțumește celor ce din puținul lor au contribuit pentru mărirea fondului bibliotecii.

„Dimineața”